

РЕШЕНИЕ

№ 546

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11194** по описа за **2021** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по гл. XII АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН.

Делото е образувано по касационна жалба от Министерство на културата срещу решение от 20.09.2021г. по н.а.х.д. №14 037/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-и състав, с което е отменено Наказателно постановление от 30.09.2020г., издадено от заместник-министър на културата, с което на [фирма] за неизпълнение на задължение по чл. 200, ал. 1, предл. първо във вр. с чл. 83, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за културното наследство е наложена имуществена санкция в размер на 15 500лв. Излагат се съображения, че решението на СРС е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – необоснованост на сторените фактически изводи, както и в нарушение на материалния закон относно статута на имота и маловажността на нарушението. Искане се да се отмени решението на СРС и да се потвърди наказателното постановление. От Министерство на културата е подадена и частна жалба срещу Определение от 22.09.2021г. на СРС, Наказателно отделение, 9-ти състав, с което е допълнено решението по н.а.х.д. №14 037/2020г., като е осъдено министерството да заплати на СРС сумата 100лв. за сторените в производството разноски за експертиза, заплатени на вещо лице, и с оглед изхода на спора.

В съдебно заседание касационния жалбоподател Министерство на културата, чрез юриск.Б., поддържа касационната жалба и частната такава. Претендира

юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба [фирма], в писмен отговор по касационната жалба и в съд.з. чрез адв.Я., претендира да се оставят в сила решението и определението на СРС. Претендира направените по делото съдебни разноски.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните, събраните от първоинстанционния съд доказателства и приетата от него за установена фактическа обстановка, направи следните изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка със сочените в нея касационни основания, административният съд взе предвид следното:

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил Наказателно постановление от 30.09.2020г., издадено от заместник-министър на културата, с което на [фирма] за неизпълнение на задължение по чл.200, ал.1, предл. първо във вр. с чл.83, ал.1, т.1, б.“а“ от Закона за културното наследство е наложена имуществена санкция в размер на 15 500лв., за това, че в периода 19.07.2018г.-09.12.2019г. в имот с административен адрес: [улица], район „С.“, [населено място], представляваща „Къща на наследниците на К. С.“, притежаваща статут на архитектурно-строителна и историческа недвижима културна ценност /декларирана с писмо №2653/07.06.1988г. на НИПК/ – единична недвижима културна ценност, в работилницата в сградата е извършил действия по изграждане на ВиК и електроинсталация и други действия по промяна на предназначението, преустройство и ремонт, без изискуемото по чл.83, ал.1, т.1, б.“а“ във вр. с чл.84, ал.1, т.2 ЗКН съгласувателно становище. За да постанови решението си, районният съд е изложил мотиви, че за обекта не се установява конкретна категория по ЗКН, което е от значение за преценка на режима за защита и опазването му по чл.84 ЗКН; като не се установява и с извършвания ремонт да се променя предназначението на имота. СРС е счел, че дори да се приеме за извършено, нарушението е „маловажно“ по смисъла на чл.28 ЗАНН.

В касационната жалба се твърдят допуснати от районния съд съществено нарушение на процесуалните правила –необоснованост на фактически изводи и неправилно приложение на материалния закон при постановяване на решението му. В тази връзка, касационният състав приема следното:

Съгласно § 12, ал.1 от ПЗР на ЗКН, заварените декларирани по досегашния ред недвижими паметници на културата, какъвто е процесният обект, запазват своя статут като декларирани обекти по този закон. Чл.59, ал.4 ЗКН предвижда, че декларираните недвижими обекти имат статут на недвижими културни ценности до установяването им като такива по реда на този закон.

Съгласно чл.200, ал.1 ЗКН, на юридическо лице, което реализира инвестиционен проект в защитени територии за опазване на културното наследство без съгласуване в нарушение на чл. 83, се налага имуществена санкция в размер от 15 000 до 30 000 лв., ако деянието не съставлява престъпление. Според разпоредбата на чл.83, ал.1, т.1 ЗКН, инвестиционните проекти и искания за намеси в защитени територии за опазване на културното наследство се одобряват и строежите, в частност в единични културни ценности и в техните граници, се изпълняват по реда на Закона за устройство на територията след съгласуване по реда на чл. 84, ал. 1 и 2, както следва: ..., визи за проектиране, инвестиционни проекти за: ... промяна на

предназначението, ремонти и преустройства.

В случая за да приеме, че е извършено нарушение по чл.200 ЗКН, в НП административноназаващият орган е посочил, че ответникът по касационната жалба е извършил действия по промяна на предназначението, ремонти и преустройства на работилницата, без да изложи обстоятелства в какво се изразяват извършваните строително-монтажни работи, какво е било и какво е предназначението по реализирания инвестиционен проект на обекта „работилница“ преди предприетите работи; в какво се изразява преустройството и в какво ремонта му, като по отношение на смяната на В и К инсталацията и електро инсталацията не е посочено какви дейности и в какъв обем са извършени. Съгласно §1, т.40-43 от §1 от ДР на ЗУТ, "Строителни и монтажни" са работите, чрез които строежите се изграждат, ремонтират, реконструират, преустройват, поддържат или възстановяват; "Промяна на предназначението" на обект или на част от него е промяната от един начин на ползване в друг съгласно съответстващите им кодове, представляващи основни кадастрални данни и определени съгласно Закона за кадастъра и имотния регистър и нормативните актове за неговото прилагане; "Основен ремонт" на строеж е частично възстановяване и/или частична замяна на конструктивни елементи, основни части, съоръжения или инсталации на строежа, както и строително-монтажните работи, с които първоначално вложени, но износени материали, конструкции и конструктивни елементи се заменят с други видове или се извършват нови видове работи, с които се възстановява експлоатационната им годност, подобрява се или се удължава срокът на тяхната експлоатация; "Текущ ремонт" на строеж е подобряването и поддържането в изправност на сградите, постройките, съоръженията и инсталациите, както и вътрешни преустройства, при които не се: а) засяга конструкцията на сградата; б) извършват дейности като премахване, преместване на съществуващи зидове и направа на отвори в тях, когато засягат конструкцията на сградата; в) променя предназначението на помещенията и натоварванията в тях. Текущ ремонт на строеж е и подобряването и поддържането в изправност на елементите на техническата инфраструктура по чл. 64, ал. 1, при които не се променят трасето и техническите характеристики. При описанието на нарушението в НП не може да се установи дали дейностите по изграждането на ВиК-инсталацията и електроинсталацията представлява основен или текущ ремонт, за който не се изискват строителни книжа; че е налице промяна на предназначението или преустройство.

В НП не са изложени обстоятелства и относно индивидуализацията на необходимото според чл.84 ЗКН становище, включително и във връзка с органа който следва да го издаде.

Липсата на конкретно и ясно изложение от фактическа страна на горните обстоятелства в НП представлява съществено нарушение по чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, което затруднява правото на защита на наказаното лице и осъществяването на проверката от съда, доколкото не се установява ясно и точно от фактическа страна вмененото в случая нарушение. Със събраните по делото доказателства следва да се установяват конкретни елементи от фактическия състав на административното нарушение, изложени в НП, а не изводите за тях да се извличат от страните и съда от доказателствения материал, като така се замества волята на административнонаказващия орган.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63в ЗАНН, настоящата инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на

обжалваното решение. При дължимата се по реда на чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка намира същото за валидно, допустимо и правилно. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, ал.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея въззивно решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63в ЗАНН.

Неоснователна е частната жалба срещу определението за разносните, доколкото, жалбата срещу наказателното постановление е уважена изцяло от СРС, като същото е отменено в цялост. Т.е. разносните по делото, включително и тези направени първоначално от бюджета на съда, следва да се понесат от загубилата делото страна. Доколкото в случая разносните не са присъдени на страна, а в полза на бюджета на СРС, не е пречка за това липсата на представен списък по чл.80 ГПК.

При този изход на делото, на ответника по касационната жалба следва да се присъдят и направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в настоящото производство в размер на 600лв.

Водим от горното, Административен съд София – град, IV касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.09.2021г. по н.а.х.д.№14 037/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-и състав.

ОСТАВЯ В СИЛА определение от 22.09.2021г. по н.а.х.д.№14 037/2020г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9-и състав.

ОСЪЖДА Министерство на културата да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], съдебни разноски в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.